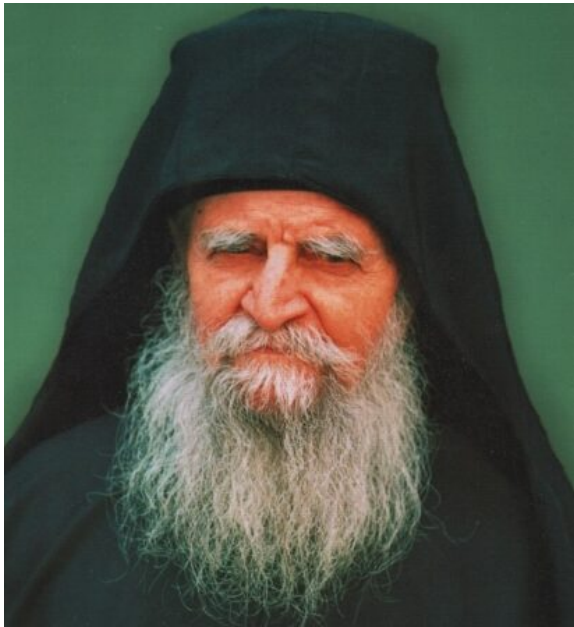

14 Ιανουαρίου 2022

Γέροντας Χαράλαμπος, Βλέποντας οι γιατροί την γλυκιά του έκφραση έκαναν προσπάθειες να τον επαναφέρουν!

[Ορθοδοξία](#) / [Θαυμαστές Διηγήσεις](#)

*Ιερομόναχος Χαράλαμπος, (1910-2001),
Ηγούμενος Ιεράς Μονής Διονυσίου Αγίου Όρους.*

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Ο αδελφός του [Γέροντα Χαράλαμπου Διονυσιάτη] Κοσμάς αναφέρει ότι με λακωνικόν αλλά πολύ σαφή τρόπον του προείπε για το ταξίδι:

- Βοήθησέ με αδελφέ, διότι βιάζομαι. Θα ταξιδέψω. Έχουμε λειτουργίαν.
- Πού θα ταξιδέψης;

Και ο Γέροντας με ένα νόημα του χεριού.

- Πάνω... Δείχνοντας τον ουρανό.

Ωστόσο στους πολλούς εκρύφτηκε.

Μάλιστα την τελευταίαν ημέραν, Πρωτοχρονιά του 2001 [1/1/2001 με το αγιορείτικο ημερολόγιο 14/1/2001 με το κοινό ημερολόγιο], ήταν σε πλήρη φόρμα. Έφαε κανονικά. Δεχόταν όλον τον κόσμο. Μιλούσε και νουθετούσε με πολλήν διαύγειαν και φωτισμόν.

Ακόμα και τους γιατρούς είχε ξεγελάσει. Τελευταίο πόρισμα:

«Ευτυχώς ξεπεράστηκε η κρίσις».

Από την όλην του συμπεριφοράν, φαινόταν, ότι σιωπηλά υπήρξε θεατής ουρανίων οπτασιών.

Ίσως ο αδελφός της Μονής μας π. Νικόλαος, να περιγράψη στο μέλλον περισσότερα ως αυτόπτης μάρτυς.

Εκείνο το οποίο με διαβεβαίωσε κάποιος άλλος αυτόπτης, ο π. Γεώργιος, το παραθέτω καθώς το διηγήθηκε.

Ο Μοναχός Γεώργιος είναι ένας από την πρώτην πεντάδα της συνοδείας του Γέροντά μας στην Νέα Σκήτη. Αναχωρώντας για το Μπουραζέρι με τους υπολοίπους ο αείμνηστος Γέροντας, άφησε στο καλύβι του Τιμίου Προδρόμου, ως διάδοχον, τον εν λόγω αδελφόν (1967).

Κατά θείαν οικονομίαν, νοσηλευόταν στον ίδιο θάλαμον για κάποιο πρόβλημα της υγείας του. Έτσι λοιπόν, αξιώθηκε να ζήσει τις τελευταίες ώρες κοντά στον Γέροντά του και να παρακολουθήση το μακάριον τέλος του.

Διηγείται λοιπόν ο ίδιος:

«Ενώ αργά την νύχτα της 1/1/2001 [14/1/2001], καθόταν στο κρεβάτι ο Γέροντάς μου ειρηνικά, σε μια στιγμή επέπεσε στην προσοχήν μου, ότι κάπου προσηλώθηκε και απορροφήθηκε. Στη συνέχεια χωρίς να γνωρίζω τι ακριβώς είδε, τον βλέπω ότι σκίρτησε από χαρά.

Σηκώνεται από το κρεβάτι και ανοίγει τα χέρια σαν να επιχειρεί να εναγκαλιστή κάποιον.

Εκείνην ακριβώς τη στιγμή, με μια χαρούμενη κραυγή, η ψυχή του... πέταξε στα ουράνια».

Μάλιστα, το θαυμαστό είναι ότι παρέμεινε εκείνη η γλυκειά έκφρασις και ζωντάνια στο πρόσωπό του και μετά θάνατον, μέχρι και την ώρα της ταφής του.

Βλέποντας οι γιατροί την έκφρασιν αυτήν, δεν πίστευαν ότι απέθανε. Γι' αυτό και προσπαθούσαν να τον συνεφέρουν.

Μάταια όμως... ήδη η ψυχή του πέταξε.

Μαζί με την γαλήνην και γλυκύτητα του προσώπου που, καταφανής ήταν και η θεία χάρις η οποία τον συνόδευε.

Και ναι μεν για εμάς ήταν μεγάλο το πένθος, όμως, μια παράξενη χαρμολύπη διακατείχε όλα τ' απορφανισθέντα τέκνα του, συνυφασμένη και μ' ένα αίσθημα ότι η παρουσία του εν μέσω ημών ήταν έντονη και ζωντανή.

Από το βιβλίο του Ιωσήφ Μοναχού Διονυσιάτη, «Ιερομόναχος Χαράλαμπος Διονυσιάτης, Ο διδάσκαλος της νοεράς προσευχής».

<https://bit.ly/3GuBKyX>